

К Ъ М Ъ Н Е Я

Азъ чакамъ жетвения месецъ юний,
азъ чакамъ неговата знойна радость
очитѣ ми съ утеха да цѣлуне —
че ще напусна родната ограда.

Да тегнатъ нивитѣ за първа жетва,
и всѣки тѣхенъ класъ да бжде хлѣбенъ,
тогава ще прошепна тайна клетва
и ще последвамъ своя страненъ жребий.

Ти, майко моя, радость не видѣла,
недей проклина рожбата невѣрна,
че ще почерни кърпата ти бѣла,
къмъ твоя майчинъ даръ неблагодарна. —

Да ме обжегнатъ пѣсъци пустинни,
да ме кали солений морски вѣтъръ,
да вкуся чужди хлѣбъ, — и да изстина
безъ ласката на твойта пазва свята. —

Тогава да се върна. О тогава
да знамъ да те обичамъ — и да мога
великата си жажда да разправя
съ разтворено сърце, като предъ Бога.